

დანელოს წიგნი — ას ოთხმოცდამესამე

მარადიული საფუძველი: ქრისტე წინასწარმეტყველურ ისტორიასა და მორწმუნის რწმენაში

Jeff Pippenger

2024-04-13

„ჭეშმარიტება, რომელიც პეტრემ აღიარა, მორწმუნის რწმენის საფუძველია. ეს არის ის, რაც თავად ქრისტემ გამოაცხადა საუკუნო სიცოცხლედ.“ ეს „ჭეშმარიტება“ ქრისტეს ორ ასპექტს წარმოადგენდა. პირველი ის იყო, რომ ქრისტე წინასწარმეტყველური ისტორიის ელემენტია. ნიშნულები, რომლებიც წინასწარმეტყველური ისტორიის მოვლენებს წარმოადგენს, ქრისტეს წარმოადგენს. მოვლენებთან მისი კავშირი წინასწარმეტყველურ ნიშნულთა სიწმინდეს ამჟღავნებს და წარმოადგენს იმ ლოგიკას, რის გამოც და უაიტი ასე ხშირად ამბობდა, რომ ჩვენ უნდა დავიცვათ ნიშნულები, რადგან ეს ნიშნულები იესო ქრისტეს წარმოადგენს. ნიშნული, რომელიც ქრისტეს დროს გამოცდის თემას წარმოადგენდა, იყო მისი ნათლობა, და იგი წმინდა რეფორმის ხაზებში სხვა მოვლენებს შეესაბამებოდა, რომლებიც ღვთაებრივი სიმბოლოს გარდამოსვლით გამოირჩეოდა.

მოსეს რეფორმის ხაზში ღვთაებრიობა გარდამოვიდა და დაივანა ცეცხლმოდებულ მაცვალში, როგორც სიმბოლო შემოქმედისა, რომელიც ქმნილებას უერთდება. სამოცდაათი წლის დასასრულის რეფორმის ხაზში მიხაელი გარდამოვიდა, რათა კიროსი განემტკიცებინა პირველი ბრძანების წინსვლისათვის, და იმავე დროს დანიელი შეიცვალა ქრისტეს ხატად. ქრისტეს რეფორმის ხაზში სულიწმიდა მტრედის სახით გარდამოვიდა, რათა ეცხო ღვთის ძე, როგორც სიმბოლო ღვთაებრიობისა, რომელიც კაცობრიობას შეერთებულა. მილერიტულ ისტორიაში ანგელოზი, რომელიც 1840 წლის 11 აგვისტოს გარდამოვიდა, იყო „არანაკლებ პიროვნება, ვიდრე იესო ქრისტე,“ რომელიც პატარა წიგნაკით გარდამოვიდა, რომელიც უნდა შექმულიყო, და იგი თავად იყო ეს პატარა წიგნაკი. იქ მან აჩვენა, რომ ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთება აღსრულდება ზეციური პურის ხორცისა და სისხლის ჭამითა და სმით.

წმინდა ისტორია წმინდაა, რადგან იგი ქრისტეს თანდასწრებით არის ხორცშესხმული. ღვთის სიტყვის წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მომავალ მოვლენებს განსაზღვრავენ, იესო ქრისტეა, რადგან იგი არის „სიტყვა“. როდესაც ეს წინასწარმეტყველებანი ისტორიაში სრულდება, ეს მოვლენები მისი სიტყვის აღსრულებას წარმოადგენს, ხოლო მისი სიტყვა ჭეშმარიტებაა. სწორედ მისი სიტყვა აცხადებს წინასწარმეტყველებას, და სწორედ მისი სიტყვა სრულდება, როდესაც მოვლენა დგება; ამრიგად, დასაწყისშიც და დასასრულშიც იესო ქრისტეა, რადგან იგი არის ალფა და ომეგა. ამიტომ, როდესაც პეტრემ გამოაცხადა, რომ იესო იყო ქრისტე და ძე ცოცხალი ღვთისა, იგი მიუთითებდა გზის მაჩვენებელ ნიშანზე, რომელიც იესო ქრისტე იყო, და გზის მაჩვენებელ ნიშანზე, რომელიც თავის სრულყოფილ

აღსრულებას უკანასკნელ დღეებში აღწევს. 2001 წლის 11 სექტემბერი იყო ქრისტეს სრულყოფილი აღსრულება.

2001 წლის 11 სექტემბრის წინასწარმეტყველური აღსრულების უარყოფა ნიშნავს ცოცხალი ღმერთის ძის, ქრისტეს, უარყოფას. პეტრეს მიერ გამოთქმული ეს ჭეშმარიტება იყო „მორწმუნის რწმენის საფუძველი“, და 2001 წლის 11 სექტემბერს ქრისტემ თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი კვლავ მიიყვანა იერემიას „ძველ ბილიკებთან“, რომლებიც წარმოადგენენ პირველი და მესამე ანგელოზთა უწყებების მოძრაობის „საფუძვლებს“. პეტრე წარმოადგენდა ას ორმოცდაოთხ ათასს, რომელნიც იბეჭდებიან იმ პერიოდში, როდესაც ოთხი ანგელოზი ოთხ ქარს აკავებს. დაბეჭდვის დრო არის კონკრეტული წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც იწყება 2001 წლის 11 სექტემბერს და მთავრდება მალე მოსახდენი კვირა-კანონით. იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს.

დალუქვის დროის დასაწყისში გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა, როგორც სულიწმიდა ჩამოვიდა ნათლობისას, და ის ანგელოზი იყო „არანაკლებ პიროვნება, ვიდრე იესო ქრისტე“, რადგან ანგელოზი, რომელიც ჩამოვიდა, რათა თავისი დიდებით გაენათებინა დედამიწა მილერიტული ისტორიის განმავლობაში, იყო „არანაკლებ პიროვნება, ვიდრე იესო ქრისტე“. მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს „არანაკლებ პიროვნება, ვიდრე იესო ქრისტე“ კვლავ ჩამოდის და წარმოადგენს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ორი უწყებიდან მეორეს, როდესაც თავის სხვა ფარას ბაბილონიდან მოუწოდებს გამოსასვლელად. დალუქვის დროის პერიოდის შუაში ანგელოზი ჩამოვიდა, როგორც მეორე ანგელოზი ჩამოვიდა 1844 წლის 19 აპრილს, მილერიტული მოძრაობის პირველი იმედგაცრუების დროს.

იმ მეორე ანგელოზის მოსვლასა და მესამე ანგელოზის მოსვლას შორის, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მრავალი ანგელოზი იქნა მოვლენილი, რათა ძალა შემატებოდა მეორე ანგელოზს, როდესაც შუაღამის ძახილის უწყება მოვიდა. იმ ისტორიის შესახებ საუბრისას, როცა ეს ანგელოზები მილერიტულ ისტორიაში მოვიდნენ, და უაიტი გვამცნობს, რომ მათ, ვინც ეს უწყებანი უარყვეს, ქრისტე ჯვარს აცვეს სწორედ ისევე უცილობლად, როგორც იუდეველებმა აცვეს ქრისტე ჯვარს.

„მე დავინახე, რომ როგორც იუდეველებმა ჯვარს აცვეს იესო, ასევე სახელდებითმა ეკლესიებმა ჯვარს აცვეს ეს უწყებანი, და ამიტომ მათ არა აქვთ ცოდნა უწმიდესში მიმავალი გზის შესახებ და ვერ იღებენ სარგებლობას იქ იესოს შუამდგომლობიდან.“ Early Writings, 261.

ანგელოზებით წარმოდგენილი უწყებანი, როდესაც უარყოფილნი არიან, ქრისტეს ჯვარცმას წარმოადგენს, რადგან იგი განასახიერებს უწყებებსა და მათ ისტორიულ აღსრულებას. 2020 წლის 18 ივლისს „იესო ქრისტეზე არანაკლები პიროვნება“ ჩამოვიდა, რითაც აღინიშნა პირველი იმედგაცრუება და დაყოვნების დროის დასაწყისი. ქუჩებში მოკლული, მისი უკანასკნელი დღეების ხალხის მკვდარი, გამშრალი ძვლები უნდა გამოღვიძებულიყო იმ ერთადერთი ხმის მოსმენით, რომელსაც ძალუმს ადამიანები კვლავ სიცოცხლეს დაუბრუნოს.

ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ჟამი მოდის და უკვე დადგა, როცა მკვდარნი მოისმენენ ღვთის მის ხმას, და რომელნიც მოისმენენ, იცოცხლებენ. რადგან როგორც მამას აქვს სიცოცხლე თავის თავში, ასევე მისცა ძესაც, რომ ჰქონდეს სიცოცხლე თავის თავში; და მისცა მას სამსჯავროს აღსრულების ხელმწიფებაც, ვინაიდან იგი არის კაცის ძე. ნუ გაიკვირვებთ ამას, რადგან ჟამი მოდის, როცა ყველა, ვინც სამარხებში არიან, მოისმენენ მის ხმას, და გამოვლენ: კეთილის მოქმედნი — სიცოცხლის აღდგომისთვის, ხოლო ბოროტის მოქმედნი — სასჯელის აღდგომისთვის. იოანე 5:25–29.

2023 წლის ივლისში მისმა ხმამ მკვდარი, გამხმარი ძვლები სიცოცხლისკენ მოუხმო, და შემდეგ ალფამ და ომეგამ ხელახლა გაიმეორეს დაბეჭდვის დროის დასაწყისი, რადგან 2023 წლის ივლისი აღნიშნავს დაბეჭდვის დროის დასასრულის პერიოდს. მაშინ მისი ხალხი კვლავ მოუხმეს იერემიას ძველ ბილიკებზე დაბრუნებისაკენ, მილერიტული ისტორიის საფუძვლებისაკენ. მილერიტთა დასაწყისისა და დასასრულის საფუძვლოვანი უწყება იყო მილერიტული ისტორიის პირველი და უკანასკნელი უწყებები, რაც იყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“.

2023 წლის ივლისში ღმერთის უკანასკნელი დღის ხალხს კვლავ მიეცა ბრძანება, აეღოთ პატარა წიგნი და შეეჭამათ იგი. როდესაც ისინი ჭამენ პატარა წიგნს, შემდეგ გამოიცდებიან, რათა გამოჩნდეს, აღიარებენ თუ არა გამოცხადების მეცხრე თავის მესამე ვაის უწყებას (აღმოსავლეთის ამბებს) და დანიელის მეთერთმეტე თავის უწყებას (ჩრდილოეთის ამბებს). გამოცდის პროცესი მიჰყავს მათ დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე, რაც არის პანიუმის ბრძოლა, რაც არის კესარია ფილიპე და რაც არის შუალამის ღაღადის უწყება, სადაც ცხადდებიან ორი კლასი, რომელთაც მოისმინეს მისი ხმა: ერთი კლასი — „სიკეთე მოქმედნი სიცოცხლის აღდგომისთვის, ხოლო ბოროტების მოქმედნი — მსჯავრდების აღდგომისთვის.“

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს სამი ხმა ისმის, და ყველა მათგანი არის „არანაკლებ იესო ქრისტეს პიროვნების ხმა“. გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი ხმა გაისმა მაშინ, როცა ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები ღვთის შეხებით დაემხო. მეორე ხმა არის მიქაელ მთავარანგელოზის ხმა, რომელიც მკვდრებს მათ სამარხთაგან უხმობს. მესამე ხმა არის გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა, რომელიც თავის სხვა ფარას ბაბილონიდან უხმობს გამოცხადების მეთერთმეტე თავის „დიდი მიწისძვრის“ ჟამს. პეტრეს აღსარების სრული აღსრულება კესარია ფილიპეში ხდება მაშინ, როცა ქრისტე თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხს მიუძღვება „დანიელის წინასწარმეტყველების იმ ნაწილთან, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება“.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან თხუთმეტე მუხლებამდე მონაკვეთი არის დანიელის წინასწარმეტყველების ის „ნაწილი“, რომელიც დაბეჭდილი იყო და რომელიც შუალამის ძახილის უწყებას განსაზღვრავს. პანიუმი არის ექსეტერის ბანაკ-შეხვედრა 1844 წლის აგვისტოში; ეს არის ისტორია, რომელიც სრულდება დონალდ ტრამპის მეორე ვადაში, და ეს არის წინასწარმეტყველური უწყება, რომელიც ღვთის ბეჭედს აღბეჭდავს ას ორმოცდაოთხი ათასის შუბლებზე. მუხლები, რომლებსაც ახლა ვიკვლევთ, მეტად წმინდა ნიადაგია.

ჭეშმარიტება, რომელიც პეტრემ აღიარა, მორწმუნის რწმენის საფუძველია. იგი არის ის, რაც თავად ქრისტემ განაცხადა საუკუნო სიცოცხლედ. მაგრამ ამ ცოდნის ფლობა არავითარ საფუძველს არ იძლეოდა თვითგანდიდებისთვის. იგი პეტრეს არ გამოუცხადებია არც საკუთარი სიბრძნით და არც საკუთარი სიკეთით. კაცობრიობას არასოდეს ძალუმს, თავისთავად, მიაღწიოს ღვთიურის შემეცნებას. „ცამდე მაღალია; რას იზამ? შავეთზე ღრმაა; რას გაიგებ?“ იოხი 11:8. მხოლოდ შვილების მიღების სულს ძალუმს გაუმჟღავნოს ჩვენ ღმერთის სიღრმეები, რომლებიც „თვალს არ უნახავს, ყურს არ სმენია და კაცის გულში არ ასულა“. „ჩვენ კი ღმერთმა გაგვიცხადა თავისი სულით, რადგან სული ყოველივეს იძიებს, თვით ღმერთის სიღრმეებსაც.“ 1 კორინთელთა 2:9, 10. „უფლის საიდუმლო მის მოშიშებთან არის“; და ის ფაქტი, რომ პეტრემ ქრისტეს დიდება შეიცნო, მოწმობდა, რომ იგი იყო „ღვთისგან ნასწავლი“. ფსალმუნი 25:14; იოანე 6:45. ოჰ, ჭეშმარიტად, „ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარ-იონა, რადგან ეს შენთვის ხორცსა და სისხლს არ გამოუცხადებია.“

„იესომ განაგრძო: „და მე შენც გეუბნები: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას.“ სიტყვა „პეტრე“ ნიშნავს ქვას,—მოგორავ ქვას. პეტრე არ იყო ის კლდე, რომელზედაც ეკლესია დაფუძნდა. ჯოჯოხეთის ბჭეებმა სძლიეს მას, როცა მან თავისი უფალი წყევლითა და ფიცით უარყო. ეკლესია აშენდა მასზე, რომლის წინააღმდეგაც ჯოჯოხეთის ბჭეებმა ვერ სძლიეს.“ ქრისტეს ცხოვრების სურვილი, 413

ქრისტე იმ უწყებას, რომელსაც კესარია ფილიპეში თავის მოწაფეებს წარუდგენდა, წარმოადგენდა და წარმოადგენს შუალამის ღაღადის უწყებას; და იგი მოთავსებულია სულიერი ომის კონტექსტში ბერძენ ღმერთ პანს შორის, რომლის ტაძარს „ჯოჯოხეთის ბჭენი“ ეწოდებოდა, და მიწის მხეცის ორ განდგომილ რქას შორის. მაკაბელები იყვნენ ღვთის განდგომილი ხალხი, რომელნიც თავს ღვთის ეკლესიის დამცველებად აცხადებდნენ, რადგან ბერძენთა რელიგიის წინააღმდეგ იბრძოდნენ. ისინი თავს აიგივებდნენ როგორც რელიგიურ, ისე პოლიტიკურ ლიდერებთან. ისინი განასახიერებენ განდგომილ პროტესტანტიზმს იმ დაცემული ეკლესიებისა, რომლებიც შეერთებული შტატების მთავრობასთან ერთად ახლა ქმნიან მხეცის ხატს და ებრძვიან გლობალიზტის რელიგიას — ვოუკიზმსა და დედა-მიწას. განდგომილი რქები იმარჯვებენ თავიანთ ბრძოლაში გლობალიზმის რელიგიურ და პოლიტიკურ ელემენტებთან, და ამავე დროს ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქა იწმინდება უგუნური ქაღალდების უკანასკნელი ნაშთების მოცილებით, ვიდრე აღიმართებოდეს ნიშნად „დიდ მიწისძვრაზე“ — მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის ჟამს.

დანეილის წიგნის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს შეეხება, რომელიც აგრეთვე არის იესო ქრისტეს გამოცხადება და შუალამის ღაღადის უწყება, იუდას ტომის ლომის მიერ იხსნება კესარია ფილიპეში, ანუ პანიუმში. იგი იხსნება იმ ბრძოლის შუაგულში, რომელიც მიმდინარეობს უფსკრულიდან ამომავალ ათეისტურ მხეცსა და რესპუბლიკანიზმის იმ რქას შორის, რომელმაც 2015 წელს დაიწყო იმ მხეცის აღძვრა, და ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის იმ რქის წინააღმდეგ, რომელიც ახლა აღდგება, როგორც ძლიერი ლაშქარი.

ჭეშმარიტება, რომელიც პეტრემ აღიარა, წარმოადგენს 2001 წლის 11 სექტემბრის გზის ნიშანს, და აგრეთვე იმას, რომ ქრისტე არის ცოცხალი ღვთის ძე. ჭეშმარიტება იმისა, რასაც იესო, როგორც ღვთის ძე, წარმოადგენს, გამომცდელი ჭეშმარიტებაა ისევე უცილობლად, როგორც პეტრეს დღეებში იყო საკითხი იმისა, იყო თუ არა იესო მესია. განცხადება, რომ იესო არის ღვთის ძე, წარმოადგენს ყოველივეს, რაც გამოცხადებული იყო იმის შესახებ, თუ ვინ არის ძე. იგი აღნიშნავს არა მხოლოდ იმას, რომ იგი იყო ღვთის ძე, არამედ იმასაც, რომ იგი იყო კაცის ძე. ეს არის ჭეშმარიტება ღვთაებრიობის ადამიანობაში განხორციელებისა, რაც სწორედ ის საქმეა, რომელიც სრულდება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს. „განხორციელების“ ჭეშმარიტება არის უკანასკნელ ჟამს არსებული ის ჭეშმარიტება, რომელსაც დასაწყისში „შაბათის“ ჭეშმარიტება განასახიერებდა.

1844 წლის 22 ოქტომბერი აღნიშნავდა მესამე ანგელოზის მოსვლას. როდესაც ანგელოზი მოდის, იუდას ტომის ლომი ხსნის განსაკუთრებულ ჭეშმარიტებას, რომელიც მისადაგებულია იმ პერიოდს, როდესაც ეს ჭეშმარიტება იხსნება, და შემდეგ ეს ჭეშმარიტება ამოწმებს იმ თაობას, რომლის წინაშეც იგი გაიხსნა. 1844 წლის 22 ოქტომბერს გაცხადდა ის ჭეშმარიტებანი, რომლებიც დაკავშირებული იყო ქრისტეს საქმესთან, რომელმაც უცერად მოვიდა ტამარში, რომელიც მან აღადგინა 1798 წლიდან 1844 წლამდე, ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში. ქრისტეს სამსჯავრო მსახურება, ღვთის კანონი, მისი როლი, როგორც მღვდელმთავრისა, მხეცის ნიშნის საკითხი და ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა — ეს ყოველივე გაიხსნა. დას უაითს ეჩვენა, რომ ამ ჭეშმარიტებათაგან იყო ერთი ჭეშმარიტება, რომელსაც ალფა და ომეგა განსაკუთრებულ შუქში წარმოაჩენდა.

„განვცვიფრდი, როცა ათი მცნების სწორედ შუაგულში მეოთხე მცნება დავინახე, რომელსაც ირგვლივ სინათლის ნაზი შარავანდედი ერტყა. ანგელოზმა თქვა: „ეს ათიდან ერთადერთია, რომელიც განსაზღვრავს ცოცხალ ღმერთს, რომელმაც შექმნა ცანი და ქვეყანა და ყოველივე, რაც მათშია. როდესაც დედამიწის საფუძველები დაიდო, მაშინვე შაბათის საფუძველიც დაიდო.““ Testimonies, ტომი 1, 75.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამი მოსულიყო, მაგრამ იგი 1863 წლის ამბოხების გამო უნდა დაყოვნებულიყო. 2001 წლის 11 სექტემბერს დაბეჭდვის პროცესი დაიწყო, როდესაც ქრისტე, გამოცხადების მეოთვრამეტე თავის ძლიერ ანგელოზად წარმოდგენილი, ჩამოვიდა ხელში დაფარული წიგნით, რომელიც ღმერთის უკანასკნელი დღის ხალხს უნდა ექამა. ალფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოგვიდგენს; ამიტომ უკანასკნელ დღეებში იყო კიდევ ერთი ჭეშმარიტება, რომელიც განსაკუთრებულ შუქში იქნა დაყენებული, და იგი უშუალოდ იყო დაკავშირებული შაბათის ჭეშმარიტებასთან, რომელიც გამოკვეთილ იქნა იმ პირველად ჟამს, როდესაც ქრისტემ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა სცადა.

დადგა დრო, რომ დანიელი აღდგეს თავის ხვედრში. დადგა დრო, რომ მისთვის ბოძებული ნათელი ისე წარემართოს ქვეყნისადმი, როგორც არასოდეს უწინ. თუ ისინი, ვისთვისაც უფალმა ამდენი გააკეთა, ნათელში ივლიან, მათი ცოდნა ქრისტეს შესახებ და მასთან დაკავშირებულ წინასწარმეტყველებათა შესახებ

დიდად გაიზრდება, რამდენადაც ისინი მიუახლოვდებიან ამ ქვეყნის ისტორიის დასასრულს.

„ვინც ღმერთთან ურთიერთობს, სიმართლის მზის ნათელში დადის. ისინი თავიანთი გზის ღვთის წინაშე გახრწნით არ შეურაცხყოფენ თავიანთ გამომსყიდველს. ზეციური ნათელი მათზე ბრწყინავს. ისინი ღვთის თვალში უსასრულო ღირებულებისანი არიან, რადგან ქრისტესთან ერთნი არიან. მათთვის ღვთის სიტყვა აღმატებული მშვენიერებისა და სილამაზისაა. ისინი ხედავენ მის მნიშვნელობას. ჭეშმარიტება მათ წინაშე იხსნება. განხორციელების მომღვრება ნაზი ბრწყინვალეობით არის შემოსილი. ისინი ხედავენ, რომ წმინდა წერილი არის გასაღები, რომელიც ყველა საიდუმლოს ხსნის და ყველა სიძნელეს წყვეტს. ისინი, რომელთაც არ სურდათ ნათლის მიღება და ნათელში სიარული, ვერ შეძლებენ ღვთისმოსაობის საიდუმლოს გაგებას; მაგრამ ისინი, რომელთაც არ დაუყოვნებიათ ჯვრის აღება და იესოს მიყოლა, იხილავენ ნათელს ღვთის ნათელში.“ Manuscript Releases, number 21, 406, 407.

განსახიერების მომღვრება არის ჭეშმარიტება, რომ ღვთაებრიობა, შეერთებული კაცობრიობასთან, არ სცოდავს, ხოლო მათი ნიშანი, რომლებმაც უკანასკნელ დღეებში ამ გამოცდილებას მიაღწიეს, არის შაბათი.

მათაც მივეცი ჩემი შაბათები, რათა ყოფილიყო ნიშანი ჩემსა და მათ შორის, რომ სცოდნოდათ: მე ვარ უფალი, რომელიც მათ განვწმენდ. ეზეკიელი 20:12.

ას ორმოცდაოთხი ათასი სამუდამოდ არიან დაბეჭდილნი, და დაბეჭდვის პროცესი მიუთითებს დროის მოკლე მონაკვეთზე დაბეჭდვის პროცესის დასასრულს, კვირა დღის შესახებ კანონის წინარე ჟამს, როდესაც ბეჭედი აღიბეჭდება. დროის იმ მოკლე მონაკვეთში ღვთაებრიობა შეერთებულია კაცობრიობასთან, სამუდამოდ.

„რას აკეთებთ, ძმანო, მომზადების ამ დიდ საქმეში? ისინი, ვინც სამყაროს ერთვიან, იღებენ ქვეყნიერ ყალიბს და ემზადებიან მხეცის ნიშნისათვის. ხოლო ისინი, ვინც საკუთარი თავის მიმართ უნდობლები არიან, ვინც ღმერთის წინაშე მდაბლდებიან და ჭეშმარიტებისადმი მორჩილებით თავიანთ სულებს განიწმედენ, ისინი იღებენ ზეციურ ყალიბს და ემზადებიან ღვთის ბეჭდისათვის თავიანთ შუბლზე. როდესაც განკარგულება გამოვა და ეს ნიშანი აღიბეჭდება, მათი ხასიათი მარადიულად წმინდა და უბიწო დარჩება.

„ახლა არის მომზადების ჟამი. ღვთის ბეჭედი არასოდეს დაედება უწმინდური კაცის ან ქალის შუბლზე. იგი არასოდეს დაედება ამბიციური, ამქვეყნიურის მოყვარული კაცის ან ქალის შუბლზე. იგი არასოდეს დაედება ცრუმეტყველი ენის ან მზაკვარი გულის მქონე კაცთა თუ ქალთა შუბლზე. ყველა, ვინც ბეჭედს მიიღებს, ღვთის წინაშე უმწიკვლო უნდა იყოს — ცისთვის განმზადებულნი. იარეთ წინ, ჩემო ძმანო და დანო. ამ დროს ამ საკითხებზე მხოლოდ მოკლედ შემიძლია წერა, მხოლოდ თქვენი ყურადღების მიპყრობით მომზადების აუცილებლობაზე. თავად გამოიკვლიეთ წერილნი, რათა შეიგნოთ ახლანდელი ჟამის საშინელი სერიოზულობა.“ Testimonies, ტომი 5, 216.

წინა მონაკვეთს შეიძლება ენიშნებინა, რომ ბეჭედი კვირის კანონის დროს აღიბეჭდება, მაგრამ ეს ასე არ არის. დები უაითი ნათლად აცხადებს, რომ კვირის კანონი დიდი კრიზისია, და იგი ასევე მკაფიოდ ასწავლის, რომ ხასიათი კრიზისში ვლინდება, მაგრამ არასოდეს ყალიბდება კრიზისში. ბეჭედი კვირის კანონის დროს იმ აზრით აღიბეჭდება, რომ მაშინ იგი ხილული ხდება, რადგან ისინი, ვისაც მაშინ ბეჭედი აქვთ, ნიშანდროშად აღიმართებიან. ბეჭედი აღიბეჭდება დროის მოკლე პერიოდში, მაღლის ვადის დახურვამდე უშუალოდ წინ, ხოლო შაბათის დამცველთათვის მაღლის ვადა კვირის კანონის დროს იხურება. დაბეჭდვა დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, და მაშინ არავის მიუღია ღვთის ბეჭედი, რადგან, როგორც ეს ილუსტრირებულია 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდგომი დროის პერიოდში, პირველად უნდა ყოფილიყო გამოცდის პროცესი.

ყოველ რეფორმაციულ მოძრაობაში, როდესაც ღვთაებრივი სიმბოლო ჩამოდის, რათა ძალა მიანიჭოს იმ უწყებას, რომელიც დასასრულის ჟამს იქნა გახსნილი, იწყება გამოცდის პროცესი. როდესაც მიქაელი ჩამოვიდა, რათა კიროსი გაეძლიერებინა და პირველი განკარგულებით წინ წაედგნა, იუდეველნი მაშინ გამოიცადნენ იმაში, დატოვებდნენ თუ არა სახლს, რომელშიც წინა სამოცდაათი წლის განმავლობაში ცხოვრობდნენ, და დაბრუნდებოდნენ დანგრეულ ქალაქში მის აღსადგენად. როდესაც სულიწმიდა გარდამოვიდა ქრისტეს ნათლობისას, იუდეველნი გამოიცადნენ მესიის საკითხზე. როდესაც გამოცხადების მეათე თავის ძლევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, ის თაობა გამოიცადა იმაში, შეჰყამდნენ თუ არა მცირე წიგნს და ყველაფერს, რასაც ის მცირე წიგნი წარმოადგენდა.

გამოცდის პროცესი დაიწყო 1840 წლის 11 აგვისტოს, რომელმაც წარმოშვა თაყვანისმცემელთა ორი კლასი; ხოლო ის კლასი, რომელმაც კრავს მიჰყვა უწმიდესში, კანდიდატები იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასთა შორის ყოფნისათვის. იმ თაობისათვის საბოლოო გამოცდა, რომელმაც გამოცდის პროცესი ვერ გაიარა, დაიწყო ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდ ჟამთა“ შესახებ მომატებული ნათლის მოსვლით. 1856 წლიდან 1863 წლამდე ლაოდიკეის უწყებამ აღნიშნო დროის საბოლოო მონაკვეთი იმ პერიოდში, რომელიც დაიწყო მესამე ანგელოზის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. დროის ის პერიოდი წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან თხუთმეტი მუხლებით.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„თავდაპირველად იყო სიტყვა, და სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა იყო ღმერთი. იგი თავდაპირველად იყო ღმერთთან. ყოველივე მის მიერ შეიქმნა; და მის გარეშე არაფერი შექმნილა, რაც კი შექმნილა. მასში იყო სიცოცხლე, და სიცოცხლე იყო კაცთა ნათელი. და ნათელი ბნელში ნათობს; და ბნელმა იგი ვერ შეიმეცნა.“ „და სიტყვა ხორცად იქცა და დაემკვიდრა ჩვენს შორის, (და ჩვენ ვიხილეთ მისი დიდება, დიდება, როგორც მამის მხოლოდშობილისა,) მაღლითა და ჭეშმარიტებით სავსე“ (იოანე 1:1-5, 14).

„ეს თავი განმარტავს ქრისტეს საქმის ხასიათსა და მნიშვნელობას. როგორც თავის საგანში ღრმად ჩახედული პირი, იოანე მთელ ძალაუფლებას ქრისტეს მიაწერს და

მის სიდიადესა და დიდებულებაზე მეტყველებს. იგი აცისკროვნებს ძვირფასი ჭეშმარიტების ღვთიურ სხივებს, როგორც მზიდან გამომავალი ნათელი. იგი ქრისტეს წარმოგვიდგენს, როგორც ერთადერთ შუამავალს ღმერთსა და კაცობრიობას შორის.

ქრისტეს ხორციელ ადამიანურ ბუნებაში განკაცების მოძღვრება არის საიდუმლო, „თვით ის საიდუმლო, რომელიც დამალული იყო საუკუნეთაგან და თაობათაგან“ (კოლასელთა 1:26). ეს არის ღვთისმოსაობის დიდი და ღრმა საიდუმლო. „სიტყვა ხორცად იქცა და დაემკვიდრა ჩვენს შორის“ (იოანე 1:14). ქრისტემ თავის თავზე მიიღო ადამიანური ბუნება, ბუნება, რომელიც მის ზეციურ ბუნებაზე დაბალი იყო. არაფერში ისე არ ვლინდება ღმერთის საკვირველი თავმდაბლობა, როგორც ამაში. მან „ისე შეიყვარა ქვეყნიერება, რომ მისცა თავისი მხოლოდშობილი ძე“ (იოანე 3:16). იოანე ამ საკვირველ თემას ისეთი სიმარტივით წარმოგვიდგენს, რომ ყოველმა შეძლოს წარმოდგენილი აზრების წვდომა და განათლდეს.

„ქრისტეს თითქოსდა არ მიუღია ადამიანური ბუნება; მან იგი ჭეშმარიტად მიიღო. იგი სინამდვილეში ფლობდა ადამიანურ ბუნებას. „რაკი შვილები ხორცისა და სისხლის თანაზიარნი არიან, თვითონაც მსგავსადვე ეზიარა იმავეს“ (ებრაელთა 2:14). იგი იყო მარიამის ძე; ადამიანური წარმოშობის მიხედვით იგი დავითის თესლისაგან იყო. იგი კაცად არის გამოცხადებული, სწორედ კაცად — ქრისტე იესოდ. „ეს კაცი,“ წერს პავლე, „მოსეზე მეტი დიდების ღირსად იქნა შერაცხილი, რამდენადაც სახლის ამშენებელს უფრო მეტი პატივი აქვს, ვიდრე სახლს“ (ებრაელთა 3:3).“

„მაგრამ მაშინ, როცა ღვთის სიტყვა საუბრობს ქრისტეს ადამიანურობაზე, როდესაც იგი ამ დედამიწაზე იყო, იგი ასევე ერთმნიშვნელოვნად საუბრობს მის წინარე არსებობაზე. სიტყვა არსებობდა, როგორც ღვთაებრივი არსება, როგორც ღვთის მარადიული ძე, მამასთან კავშირსა და ერთობაში. უკუნითი უკუნიისამდე იგი იყო აღთქმის შუამდგომელი, იგი, რომელშიც დედამიწის ყველა ერი — იუდეველნიც და წარმართნიც — თუ მიიღებდნენ მას, უნდა კურთხეულიყვნენ. „სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა იყო ღმერთი“ (იოანე 1:1). ვიდრე ადამიანები ან ანგელოზები შეიქმნებოდნენ, სიტყვა იყო ღმერთთან და იყო ღმერთი.

სამყარო მის მიერ შეიქმნა, „და მის გარეშე არაფერი შექმნილა, რაც კი შექმნილა“ (იოანე 1:3). თუ ქრისტემ ყოველივე შექმნა, იგი ყოველივეზე უწინ არსებობდა. ამასთან დაკავშირებით ნათქვამი სიტყვები იმდენად გადამწყვეტია, რომ არავის სჭირდება ეჭვში დარჩენა. ქრისტე არსებითად ღმერთი იყო, და უმაღლესი აზრით. იგი ღმერთთან იყო უკუნითი უკუნიისამდე, ყოველივეზე აღმატებული ღმერთი, კურთხეული უკუნიისამდე.

„უფალი იესო ქრისტე, ღვთის ღვთაებრივი ძე, არსებობდა მარადისობიდანვე, როგორც გამორჩეული პიროვნება, და მაინც ერთი იყო მამასთან. იგი იყო ზეცის აღმატებული დიდება. იგი იყო ზეციური გონიერი არსებების მეთაური, და ანგელოზთა თავყანისმცემლური მოწიწება მის მიერ მიიღებოდა, როგორც მისი უფლება. ეს არ იყო ღმერთის მიტაცება. „უფალმა დამიფლა მე თავისი გზის დასაწყისში,“ აცხადებს იგი, „თავის ძველ საქმეთა უწინარეს. მარადიდან

დავდგინდი, დასაბამიდან, ვიდრე ქვეყანა იქნებოდა. როცა უფსკრულები არ იყო, მე ვიშვი; როცა წყლით უხვი წყაროები არ იყო. ვიდრე მთები დამყარდებოდა, ვიდრე ბორცვები იქნებოდა, მე ვიშვი; როცა ჯერ კიდევ არ ჰქონდა შექმნილი ქვეყანა, არც ველები, არც ქვეყნის მტვრის უმაღლესი ნაწილი. როცა ამზადებდა ცას, მე იქ ვიყავი; როცა საზღვარი დაუდგინა უფსკრულის ზედაპირს“ (იგავები 8:22–27).

„არსებობს ნათელი და დიდება იმ ჭეშმარიტებაში, რომ ქრისტე იყო ერთი მამასთან, ვიდრე ქვეყნიერების საფუძველი დაიდებოდა. ეს არის ბნელ ადგილას მანათობელი ნათელი, რომელიც მას საღვთო, პირვანდელი დიდებით ბრწყინვალეს ხდის. ეს ჭეშმარიტება, თავისთავად უსასრულოდ იდუმალი, განმარტავს სხვა იდუმალ და სხვაგვარად აუხსნელ ჭეშმარიტებებს, მაშინ როცა თავად დაფარულია ნათელში — მიუწვდომელსა და შეუცნობელში.“ Selected Messages, book 1, 246–248.